

MODLITWA RODZI ŻYCIE

Metoda spotkania: METODA VÄSTERAS

Nazwa pochodzi od miejscowości w Szwecji, gdzie grupa chrześcijan metodę tę wypracowała. Jest ona bardzo prosta. Zwykle od niej rozpoczyna się pracę. Uczestnicy grup otrzymują tekst wybrany z Pisma świętego, przez chwilę każdy rozważa go w milczeniu, a budzące się w nim wówczas reakcje zaznacza w postaci symboli na marginesie tekstu. Stosuje się trzy symbole: znak zapytania, wykrzyknik i strzałkę. Znak zapytania stawia się tam, gdzie coś jest niezrozumiałe; wykrzyknik, jeżeli dane słowo lub zdanie przynosi jakieś oświecenie, w jakiś sposób porusza; a strzałkę, jeżeli rozważający odbiera to słowo Boże jako wezwanie skierowane do niego osobiście, gdy uświadamia sobie, że Bóg czegoś od niego żąda. Po takim przemyśleniu tekstu następuje rozmowa. Przewodniczący spotkaniu pyta, kto postawił znak zapytania, w którym miejscu i dlaczego. Następuje rozmowa na ten temat, podczas której wyjaśnia się trudności związane z tekstem. Później pada pytanie, kto postawił wykrzyknik i dlaczego? Uczestnicy mówią, co dało im słowo Boże, dlaczego ich to właśnie uderzyło. Można jeszcze, ale nie jest to konieczne (to zależy od stopnia zżycia się grupy), mówić o strzałkach, którymi oznaczono wezwania bardziej osobiste. Jeżeli grupa nie jest ze sobą dostatecznie zaprzyjaźniona, to opuszcza się ten etap.

W metodzie Västeras człowiek „jest zmuszony” do zajęcia osobiście jakiejś postawy wobec słowa Bożego.

CEL DYDAKTYCZNY: Uczestnik wie czy jest duchowe oddychanie.

CEL WYCHOWAWCZY: Uczestnik pragnie modlić się całym swoim życiem- oddychać duchowo cały czas.

PRZEBIEG SPOTKANIA:

1. Rozpoczęcie spotkania modlitwą do Ducha Świętego.
2. Metoda aktywizująca:

Animator spotkania powinien przygotować wycięty z papieru wykrzyknik, znak zapytania i strzałkę. Jeśli nie ma się możliwości do wycinania to można namalować te trzy elementy na trzech osobnych kartkach papieru. Metodę rozpoczyna animator, by pokazać uczestnikom, na czym ona polega. Każda osoba trzyma w ręce przygotowane przez animatora trzy rekwizyty z papieru. Najpierw podnosi do góry wykrzyknik i mówi o swoich ostatnich zainteresowaniach (co ciekawego ostatnio odkrył: np. jaka książka go zaciekała, albo jakiś film, czy muzyka). Potem podnosi strzałeczkę i wtedy ma okazję opowiedzieć o tym, co w ostatnim czasie przyniosło mu osobiście szczególną radość, czy też satysfakcję (np. jakieś wydarzenie, jakaś rzecz- przykłady mogą być różne). Na koniec podnosi znak zapytania i przekazuje go wybranej osobie (którą pyta, jeśli grupa się jeszcze mało zna, o imię) i prosi ją, aby ona teraz zrobiła to samo (czyli opowiedziała o swoich ostatnich zainteresowaniach i o tym, co jej ostatnio sprawiło szczególną radość). Kolejna osoba przekazuje rekwizyty następnej, aż wszyscy opowiedzą coś o sobie. Czas do 10 minut.

(na koniec animator może w ten sposób przejść do sedna spotkania: jest to dobry czas na wy tłumaczenie metody Västeras, w której będziemy się posługiwać właśnie symbolami: w osobistej pracy nad tekstem Pisma Świętego, podczas jego rozważania, zaznacza się na marginesie budzące się w nas reakcje- podczas czytania- za pomocą symboli na marginesie: znak zapytania- stawia się właśnie tam, gdzie coś jest niezrozumiałe, wykrzyknik- tam, gdzie jakieś słowo (lub zdanie) stało się dla nas odkrywczym, zaciekawym, poruszyło, a strzałeczkę- tam gdzie odbieramy dane słowo Boże jako wezwanie skierowane do nas osobiście; gdy uświadamiamy sobie, że przez dane słowo Bóg konkretnie ode mnie czegoś żąda).

3. Modlitwa jest oddechem Nowego Życia, wielkim przywilejem i radością Nowego Człowieka, źródłem mocy i dziełem Ducha Świętego w nas, dlatego chcę być wierny praktyce codziennego Namiotu Spotkania.

O tym mówi nam 6 drogowskaz Nowego Człowieka, który jest uroczyście przyjmowany przez uczestników Ruchu Światło-Życie. Warto się zastanowić nad każdym jego słowem. Cemu chcemy być wierni? Czy rzeczywiście jesteśmy wierni? Czym dla nas jest modlitwa? Co to znaczy, że jest oddechem? Czym jest duchowe oddychanie? Co on oznacza dla Ciebie?

Każdy z nas ma własną definicję modlitwy. Najczęściej jednak powtarza się ta najprostsza: modlitwa to rozmowa, czyli dialog z Panem Bogiem. Dla jednych jest to jedynie zwracanie się do Boga w potrzebie, dla drugich mówienie do Niego w radości, dla jeszcze innych trwanie w ciszy, by za bardzo Pana Boga nie zagadać. Modlitwa ma zawsze charakter czynny albo bierny. Bierność stwarza przestrzeń do słuchania Boga, zaś aktywność w modlitwie wyraża się w naszych słowach, które z głębi serca wypowiadamy do naszego Pana. Ważna jest modlitwa wspólnotowa, ale musimy pamiętać, że ona nie wystarcza. Każdy człowiek potrzebuje modlitwy osobistej. Nawet Pan Jezus potrzebował osobistej rozmowy ze Swym Ojcem. Z tej osobistej relacji z Bogiem, każdy z nas czerpie siłę i dzięki temu otwiera się coraz bardziej na modlitwie wspólnotowej. Bez osobistej modlitwy kuleje modlitwa wspólnotowa i to warto zapamiętać! To ważne, by każdy z nas miał swoją „izdebkę”, w której może swobodnie oddawać wszystkie sprawy swego życia Panu Jezusowi.

4. Co robić, gdy pojawiają się trudności w modlitwie? Zawsze musimy pamiętać, że bez Ducha Świętego nie bylibyśmy w stanie się modlić. Gdy jest nam trudno na modlitwie, wzywajmy pomocy Ducha Świętego, a On będzie sam w nas się modlił. Pamiętajmy też, że to Pan Bóg daje łaskę. To On zaczyna z nami rozmawiać, zaprasza do rozmowy z Nim. On jest Początkiem wszystkiego. On pierwszy nas ukochał. Zaprasza nas do pięknego spotkania. My możemy jedynie odpowiedzieć na Jego miłość. Modlitwa to spotkanie w Miłości. Ufna i wierna modlitwa jest odpowiedzią na Boże wezwanie. Rozmawiamy z Kimś kto nas kocha i pragnie naszego dobra i szczęścia.

5. Fragment Pisma Świętego do rozważania na spotkaniu:

Mt 6, 5-8b

(Teraz jest czas na to, aby każdy uczestnik przemyślał ten tekst w milczeniu i zaznaczył symbolami budzące się w nim reakcje – w tym miejscu animator może jeszcze raz przypomnieć znaczenie poszczególnych znaków dla utrwalenia). Czas do 15 minut!

6. Rozmowa:

Animator pyta uczestników najpierw o znaki zapytania – w którym miejscu uczestnik postawił ten znak i czemu akurat tam – rozmowa na temat tych trudności i próba ich wyjaśnienia. Następnie animator pyta o wykrzykniki w tekście – każdy dzieli się tym, co go poruszyło, zaciekało. Ważne, by uczestnicy odkryli, co dało im to konkretne Słowo Boga. Czemu akurat to zdanie (słowo) poruszyło ich najbardziej? Na sam koniec animator zadaje pytanie o strzałki: tu trzeba być ostrożnym, gdyż strzałki wyrażają najbardziej osobiste poruszenia po przeczytaniu tekstu Pisma Świętego. Animator może zapytać: czy ktoś pragnie się podzielić tymi osobistymi spostrzeżeniami, tym doświadczeniem, że przez dane słowo Pan Bóg konkretnie do niego przemówił?

7. Podsumowanie spotkania:

Tak jak fizycznie niemożliwe jest ziemskie życie bez tlenu, tak życie duchowe nie jest możliwe bez modlitwy. Eucharystia to na pewno najpiękniejsza wspólnotowa modlitwa. Jednak będzie ona coraz głębiej przeżywana, jeśli najpierw będziemy rozwijać nasze osobiste relacje z Panem Bogiem. Bóg dał nam dar Namiotu Spotkania. Jest to oddech, który dodaje nam sił. Oddychać trzeba równomiernie... Niech każdy z nas zastanowi się dzisiaj w wolnej chwili nad tym, czy Jego dusza równomiernie oddycha? Czy korzysta z tego daru, jaki daje Bóg? Pamiętać trzeba nam, że dzięki modlitwie przepływa przez nas prawdziwe, duchowe życie. W modlitwie liczy się wierność.

8. Postanowienie:

Nikt z nas nie jest doskonały. Każdemu mogą zdarzać się odstępstwa od codziennej praktyki Namiotu Spotkania. Propozycja modlitwy za siebie: przez kolejny tydzień odmówmy 10 różańca za osobę po naszej prawej stronie – intencją niech będzie wierność praktyce medytowania Bożego Słowa.

Spotkanie kończymy modlitwą.